

Klap

We liepen van school naar huis. Niet mijn eigen huis, maar dat van mijn vriendje. Ik liep bijna nooit naar mijn eigen huis, ging doorgaans bij hem spelen. Hij had net zoveel speelgoed als ons hele gezin bij elkaar. Een autootje met een wiel op het dak, waarmee je kon sturen. En een speelgoedtelefoon. Niet zomaar een plastic dingetje, maar twee toestellen met een draad van de een naar de ander en daar kon je echt mee bellen, ook al zat die ander niet in dezelfde kamer. De lijn leek wel honderd meter lang, maar nu denk ik dat het misschien maar tien meter is geweest. Alles in die tijd was voor ons groter en hoger en verder weg dan tegenwoordig.

Enfin, we liepen ter hoogte van de fietswinkel naar zijn huis en we waren baldadig, uitgelaten. De schooltijd zat erop en we konden doen wat we wilden. En we wilden naar automobilisten schreeuwen en naar verbouwereerde voorbij lopende mensen roepen. We hadden er lol in en hitsten elkaar op tot grote hoogten. Ik weet niet wat we riepen, maar het zal niet netjes zijn geweest. Druiloor, blubberlip, ingeblikte sperzieboon. Er naderde ons een man op een racefiets. In die tijd was dat een bezienswaardigheid. Wij riepen lang voordat hij ons passeerde en kennelijk had hij het schelden gehoord, want nadat hij was voorbijgegaan, kneep hij in zijn remmen en draaide om. Stapte af, met de fiets tussen zijn benen en sloeg mij recht in m'n gezicht. Keihard. Ik was totaal van de kaart. Hij zei geen woord en fietste doodgemoedereerd verder. Mijn oren tuitten en mijn wang voelde gloeiend aan. Ineens was het afgelopen met onze branie. We renden hard naar het huis van mijn vriendje, ook al was dat in de richting die die fietser was gegaan. Later, toen ik eenmaal weer bij mijn moeder was, durfde ik er niets over te vertellen. Tegen die tijd was er geen handafdruk meer te zien op mijn wang.

Ik ben maanden bang geweest dat ik die man nog eens zou tegenkomen. Liep er expres voor om of aan de andere kant van de Bergstraat.

Ik heb hem nooit meer gezien. Gelukkig niet.